

CHAPTER 1

เวลา :: ทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของคุณ

โดยปกติแล้วฉันจะไม่บูชาวีรชนคนใดเป็นพิเศษ แต่คุณย่าของฉันถือเป็นข้อยกเว้น ท่านเสียชีวิตก่อนวันเกิดปีที่เจ็ดของฉัน แต่ที่ท่านยังคงเด่นชัดอยู่ในความทรงจำวัยเด็กของฉันเสมอมา แน่แน่นอนว่าคุณย่ามีความสำคัญสำหรับฉัน ด้วยเหตุผลหลายประการด้วยกัน แต่ตอนนี้ฉันกำลังนึกถึงคุณลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของท่าน - ท่าน มีเวลาให้เสมอสำหรับสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับท่าน

ตามมาตรฐานความเป็นอยู่ของเรา ท่านอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คับแคบ เรามักจะขาดแคลนอาหาร ความอบอุ่น และแสงสว่าง แต่ดูเหมือนว่าท่านจะไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเวลาเลย - แม้ว่าท่านจะไม่ได้สังเกตก็ตาม ท่านเพียงแต่ไม่เคยคิดถึงชีวิตในแง่ของเวลา เหตุการณ์ผ่านไปแค่สองชั่วอายุคนเท่านั้นที่ทำให้ชีวิตของฉัน จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับเวลา และหากจะกล่าวอย่างกว้างๆ เรากำลังอยู่ในสังคมที่ทุกคนต่าง รู้สึกว่ามีเวลาไม่เพียงพอ มันเป็นความขาดแคลนที่ช่างน่าประหลาด เพราะว่าเวลาเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งที่เราทุกคนต่างมีอยู่เท่าๆ กัน

ในทวีปยุโรปตะวันตก ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งๆ จะมีเวลาโดยเฉลี่ย 30,000 วัน และคืน นี่เป็นต้นทุนของเราซึ่งก็คือทรัพย์สินที่แต่ละคนได้รับส่วนแบ่งมา ดูเหมือนว่าจะไม่มีเหตุผลหรือแม้กระทั่งเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติของมนุษย์เลยที่เดียวที่เวลาถูกทำให้กลายเป็นสินค้าที่ต้องมีการแบ่งปันส่วนกัน มันเป็นอย่างนั้นไปได้อย่างไร - หลังจากระยะเวลาครึ่งศตวรรษที่มาตรฐานการครองชีพได้รับการพัฒนาขึ้นตามลำดับ ทำให้เราเปลี่ยนจากการใช้ชีวิตอย่างสงบเรียบง่ายในยุคทศวรรษ 1950 มาสู่การใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายและความเร่งรีบแทนที่จะค่อยเป็นค่อยไปตามจังหวะของมัน? บางทีเหตุผลที่สำคัญที่สุดก็คือความยืดหยุ่นของความคิดหรือจิตใจของมนุษย์นั่นเอง จังหวะที่ถูกกำหนดอยู่ภายในจิตใจของเราสามารถปรับตัวได้จนถึงขั้นที่ทำให้เกิดผลในทางลบ ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์จำเป็น

ต้องปรับให้เข้ากับความต้องการทางด้านวัตถุเพิ่มมากขึ้นทุกที
ดังนั้นเราจึงสามารถควบคุมการจับเวลาของเราได้น้อยลง
กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความคิดริเริ่ม ความไวต่อความรู้สึก และ
ความยืดหยุ่น มีความขัดแย้งกับความสามารถในการคาดการณ์
เกี่ยวกับเทคโนโลยี การขาดจินตนาการ และการต่อต้านความ
เปลี่ยนแปลง หรือถ้าจะอธิบายอีกแบบหนึ่ง มนุษยชาติซึ่งสามารถ
หลงลืม ไร้เหตุผล ไร้ระเบียบ และมีอารมณ์ความรู้สึก กำลัง
พยายามที่จะอยู่ร่วมกับอุปกรณ์ทางเทคนิคซึ่งมีความจำเป็นเลิศ
ถูกต้องแม่นยำมีเหตุผล มีระเบียบสูงและเชื่อถือได้แน่นอน
แต่หาว่าไม่สามารถปรับตัวเองได้ ลองเดาดูว่าสิ่งไหนจะเป็นฝ่ายต้อง
พ่ายแพ้

ในแง่ของการวิวัฒนาการ ถือได้ว่าเป็นปัญหาใหม่สำหรับ
มนุษย์ ไม่มีผู้ใดสามารถหาความสัมพันธ์ระหว่างการจับเวลา กับ
คุณลักษณะเฉพาะของมนุษย์ได้จนกระทั่ง เมื่อไม่นานมานี้เอง
รูปภาพมนุษย์ซึ่งเป็นเสมือนมาตรวัดของทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก
อันมีชื่อเสียงของลีโอนาร์โด ดา วินชี นั้นใช้พื้นฐานจากหลักเรขาคณิต
จะเห็นได้ชัดว่าเขาเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงสิ่งอื่นใด
นอกเหนือจากมิติทั้งสามของจักรวาล ซึ่งประกอบด้วยเส้น พื้นผิว
ปริมาตร และความสัมพันธ์กันระหว่างทั้งสามมิติ ปัจจุบันเราเชื่อว่า
จำเป็นจะต้องมีมิติที่สี่ด้วย เราจะต้องคิดค้นรูปภาพมนุษย์ใน
ฐานะมาตรวัดของเวลาขึ้นมาใหม่

กระเป๋าเงินก็แตกต่าง

คุณมีทรัพย์สินอะไรบ้างที่สามารถแปลงสภาพให้กลายเป็นเงินหรือมิตรภาพได้? ทรัพย์สินใดที่สามารถช่วยให้คุณมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อยู่รอบตัวของคุณได้ ไม่ว่าจะเป็สิ่งแวดลอมตามธรรมชาติหรือสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เทคโนโลยีหรือสินค้าต่างๆ ไปและยังช่วยให้คุณพัฒนาองค์ความรู้และอารมณ์ของคุณได้อีกด้วย?

ทรัพย์สินนั้นคือเวลาของคุณนั่นเอง

ลองจินตนาการว่ากระเป๋าเงินของคุณมีช่องว่างอยู่สี่ช่อง มีอยู่เพียงช่องเดียวที่ใช้ใส่เงิน ส่วนอีกช่องหนึ่งเพื่อเอาไว้สำหรับผู้คนรอบตัวคุณทั้งที่เป็นครอบครัว เพื่อนฝูงและคนรู้จักผิวดินอีกมากมาย ช่องที่สามใส่สิ่งแวดลอมที่ไม่มีชีวิตซึ่งประกอบด้วยธรรมชาติ ตึกรามบ้านช่อง วัตถุสิ่งของและกิจกรรมสร้างสรรค์ต่างๆ ของคุณ ส่วนช่องสุดท้ายช่องที่สี่นั้นไว้สำหรับตัวตนที่อยู่ภายในความคิดและความรู้สึกของคุณ

มันอาจดูเหมือนการกระทำโง่ๆ และไม่เกิดประโยชน์อะไรที่จะไปแบ่งซอยเวลา ลงด้วยวิธีการเช่นนี้ การสลับสับเปลี่ยนกันระหว่าง 'เงินตรา' ในแต่ละช่องนั้นดูจะเป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติ เพราะโดยปกติแล้วคุณไม่สามารถนำเงินไปแลกเปลี่ยนเป็นความรู้หรือนำสิ่งประดิษฐ์แปลกใหม่ (Gadgets) ไปแลกกับเพื่อนที่เป็นมนุษย์ แต่ว่าเวลาก็มียู่จริงภายนอกกระเป๋า ไม่ต่างอะไรกับมาตรฐาน

ทองคำ (ซึ่งใช้เป็นมาตรฐานในการกำหนดค่าของเงินตราแต่ละสกุล - ผู้แปล) เวลาเป็นหนทางหนึ่งในการแลกเปลี่ยนระหว่างเงินตรา ในกระเป๋าสวนตัวของคุณ นั้นหมายความว่าเวลาคือทรัพยากร ที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับคุณ

ฉันจำเป็นต้องขอให้คุณลองพยายามแบ่งแยกชีวิตของคุณออกเป็นส่วนๆ ถึงแม้ว่าตามธรรมดาแล้วคุณคงไม่ทำเช่นนั้น สิ่งที่คุณจะสังเกตเห็นได้ชัดที่สุดคือ ความพยายามอย่างมากจนน่าตกใจ ที่ทั้งตัวคุณเองและคนอื่นๆ พยายามให้กับการเติมเต็มลงในช่องใส่เงิน การเปลี่ยนทิศทางของความพยายามนั้นเสียใหม่จะเกิดผลอย่างไร? ยิ่งไปกว่านั้น การให้ความสำคัญมากขึ้นกับเวลาซึ่งเป็นพื้นฐานหลักของการแลกเปลี่ยนการลงทุน และการเบิกถอนเงินตราเหล่านี้ จะส่งผลอย่างไร? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราตัดสินใจ มุ่งเน้นความสำคัญไปที่เวลาของเราซึ่งเป็นเสมือนมาตรฐานทองคำในตัวของมันเอง แทนสิ่งที่เราบรรจุเข้าไปในแต่ละช่องนั้น? บางทีเราอาจต้องเริ่มวางแผนอย่างจริงจังที่จะก่อตั้งองค์กรเพื่อการคุ้มครองเวลาไปพร้อมกับองค์กรเพื่อการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมด้วย

หีบถ้อยคำก็ขาดหายไป

ตอนนี้ถึงเวลาแล้วสำหรับการคิดทบทวนใหม่ เครื่องมือขับเคลื่อนเศรษฐกิจกำลังจะควบคุมไม่ได้และระบบนิเวศที่กำลังล่มสลายเนื่องจากผืนดิน ท้องทะเล และบรรยากาศ กำลังเผชิญกับภาวะความเสื่อมโทรมอย่างน่ากลัว ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครสามารถ

รับมือกับสัญญาณบอกเหตุเหล่านี้ได้ในทุกๆ เรื่อง หากเราเพียง
กะพริบตา เราอาจจะพลาดจุดสำคัญนั้นไปก็ได้ ซึ่งเป็นเสมือนหิน
ก้อนหลักที่รองรับโครงสร้างทั้งหมดของเหตุการณ์ที่ปะติดปะต่อ กันอยู่

จำเหตุการณ์ที่เกาะทรีไมล์ สถานที่ที่ตั้งเครื่องปฏิกรณ์
ปรมาณูนิวเคลียร์ ซึ่งอาจจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างหลอมละลาย
ลงไปได้ไหม? เหตุผลที่เครื่องปฏิกรณ์ตกอยู่ในภาวะวิกฤตก็เพราะว่า
ทุกคนไม่เข้าใจอย่างแท้จริงถึงสาเหตุของการทำงานผิดพลาดของมัน
สัญญาณเตือนดังขึ้นและได้มีความพยายามแก้ไขทุกอย่างตาม
ที่ระบุไว้ในคู่มือ แต่มันก็ยังคงทำงานผิดพลาดอยู่เนื่องจากผู้ควบคุม
เครื่องแปลความหมายของลูกโซ่ แห่งเหตุและผลผิดไป
แท้จริงแล้วเหตุการณ์สำคัญคือลิ้นปิดเปิดอันหนึ่งของเครื่องเกิด
การติดขัด แต่ไม่มีใครเข้าใจถึงจุดนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงยังคงทำความ
ผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำอีก

บางที่เราอาจจะทำผิดพลาดอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับวิธีการที่เรา
จัดการกับสิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ภายในสังคม และความสงบสุข
ทางใจเช่นเดียวกัน ถ้าเรายังคงมองไม่เห็นความสำคัญว่าความ
สัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับเวลานั้นก็คือหินก้อนหลักที่รองรับ
โครงสร้างชีวิตของเรา จะเกิดอะไรขึ้นถ้าสาเหตุที่แท้จริงของ
ความผิดพลาดของเรา? ยกตัวอย่างเช่น เป็นไปได้ไหมที่การ
เผชิญหน้ากับเวลาด้วยวิธีการที่แตกต่างไปจากเดิม

จะทำให้เกิดผลดีต่อสิ่งแวดล้อมได้มากกว่าความพยายามที่จะพัฒนาสภาพของสิ่งแวดล้อมที่ละกรณีๆ ไป

ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม คงจะดีไม่น้อยถ้าเราจะล้มเลิกความเชื่อที่ว่าเวลาคือเงิน เราน่าจะมองหาแนวคิดใหม่ๆ ที่สามารถเปลี่ยนความเข้าใจที่ว่าเงินสดเป็นมาตรฐานทองคำในการวัดค่าของชีวิต อันตรายของความไม่รู้จักเพียงพออาจจะเห็นได้ชัดยิ่งขึ้นในอดีตมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ กรณีตัวอย่างอันหนึ่งของชาวสวีเดนได้แก่ บรรดาภรรยาของพวกชาวไร่ชาวนาที่พากันเรียกร้องต่อสภาพของผู้ชายเพื่อให้จ่ายเงินสดให้แก่พวกเธอเป็นค่าตอบแทนสำหรับแรงงาน นั่นคือสำหรับเวลาของพวกเธอ ก่อนหน้านั้นการจ่ายเงินจะเกิดขึ้นเฉพาะกับการตอบแทนด้วยสิ่งๆ ที่เทียบเท่ากัน และเป็นระบบที่เป็นแกนหลักของความอยู่รอดของครอบครัว เงินที่เคยจ่ายให้แก่ผู้หญิงภายในครัวเรือนนั้นจะมีเพียงเงินที่เป็นค่าจ้างสำหรับงานเย็บปักถักร้อยและงานซักรีดที่ทำเสริม เพิ่มเติมจากงานบ้านอื่นๆ แม้เงินสดที่ได้รับหรือเงินที่ใช้จ่ายจิปาถะก่อนหน้านั้นจะมีค่าน้อยนิด แต่ก็มีความสำคัญสำหรับผู้หญิง พวกเขาเริ่มรู้สึกหวั่นกลัวต่อความคิดที่ว่างานทุกชนิดไม่ว่าจะทำโดยผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม อาจจะต้องประเมินค่ากันเป็นเงินสดเท่านั้น

เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปมากหลังจากนั้น และการประหยัดเวลากลายเป็นความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมในประเทศที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม ฉันทอดไม่ได้ที่จะยกตัวอย่างเพื่อชี้ให้เห็นถึงความน่าชื่นของผลที่ติดตามมา สมมุติว่าที่ทำงานของคุณอยู่ห่าง

จากบ้านออกไป 50 กิโลเมตรและคุณต้องเดินทางไปทำงาน โดยทางรถยนต์ นั่นหมายถึงคุณต้องขับรถระยะทาง 100 กิโลเมตร ทุกๆ วัน ซึ่งเราจะสมมุติว่าคุณต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ลองมาคำนวณต้นทุนกันดู และแม้ว่าตัวเลขต่อไปนี้อาจจะล้าสมัยไปแล้วเมื่อเทียบกับความเป็นจริง หรืออาจจะดูราวกับเมืองในอุดมคติสำหรับบางสถานที่ แต่ว่าสมการของมันยังคงใช้ได้อยู่ เราจะประมาณว่าคุณมีต้นทุน 20 ปอนด์ในการขับรถ 100 กิโลเมตร และคุณได้รับค่าจ้าง (หลังหักภาษี) โดยเฉลี่ย 5 ปอนด์ต่อชั่วโมง นั่น หมายความว่าที่คุณต้องทำงาน 4 ชั่วโมงเพื่อชดเชยค่าเดินทางของคุณ ดังนั้นเวลาที่เกี่ยวข้อง จึงไม่ใช่ 1 ชั่วโมง แต่ว่าเท่ากับ $1 + 4$ ชั่วโมง = 5 ชั่วโมง ในอัตราความเร็วเฉลี่ยที่ 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมง (100 กิโลเมตรภายในเวลา 5 ชั่วโมง) คุณน่าจะซื้อจักรยานไปทำงานมากกว่า!

เวลาสำหรับการคิดทบทวนใหม่

ตัวอย่างที่น่าสนใจข้างต้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้หรือไม่? ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะชักจูงใจให้นายจ้างของคุณเห็นด้วยว่า ‘ผมว่ามันเป็นความคิดที่ดีที่เกี่ยวกับการปรับโครงสร้างเวลาการทำงานของผมเสียใหม่ แทนที่ผมจะทำงานแปดชั่วโมงและขับรถอีกหนึ่งชั่วโมงในแต่ละวัน ผมจะทำงานเพียงห้าชั่วโมงและซื้อจักรยานอีกสี่ชั่วโมง’

การตัดสินใจของคนแต่ละคนไม่สามารถกระทำได้ภายใน
สุญญากาศ ชีวิตของเราจะต้องดำเนินควบคู่ไปกับเศรษฐกิจ
เงื่อนไขการจ้างงาน ตลาดค้าปลีกและส่วนของผู้บริโภคโดยรวม
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการสาธารณสุข เราจำเป็นต้องขบถ
ไม่ขึ้นตอนใดก็ขึ้นตอนหนึ่งในเกือบทุกกรณีดังกล่าว แต่นั่น
ไม่ได้หมายความว่า การปฏิวัติเงียบ ‘ฉันซื้อจักรยานไปก็ถึงเร็วพอกัน’
เป็นสิ่งที่ผิดหรือว่าไร้ประโยชน์ การเปลี่ยนแปลงตัวเองแต่เพียง
เล็กน้อยสามารถทำได้ค่อนข้างง่าย เมื่อเวลาผ่านไป การเปลี่ยนแปลง
เหล่านี้ อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิวัติครั้งใหญ่ก็ได้ การเริ่ม
ผลักดันจากจุดแรกไปในทิศทางที่ถูกต้องอาจทำได้โดยการอุปมา
การคิดคำนวณ และการเปรียบเทียบ ซึ่งทำให้เรารู้สึกขบขันไปกับ
วิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยเหตุผลดีๆ ของเรา

ฉันอยากจะพิจารณาในหลายๆ เรื่องเท่าที่จะทำได้ในลักษณะ
เช่นนั้น ยกตัวอย่างเช่น ลองดูราคามาตรฐานของตัวเครื่องบิน
ในบริบทของการซื้อจักรยาน! เป็นไปได้ไหม ว่าเราด่วนคิดเกินไป
ว่าเรากำลังรีบเร่งจึงทำให้เราไม่มีเวลาที่จะทำอย่างอื่น? บ่อยครั้ง
ที่ฉันคิดว่าเป็นอย่างนั้นไม่มากนักน้อยเรื่องต่างๆ ไม่ได้เกิดขึ้น
อย่างรวดเร็วเท่ากับที่เราเชื่อหรือกลัว สิ่งที่เราเรียกว่าการประหยัดเวลา
นั้นมักจะถูกชดเชยด้วยงานที่เราต้องทำเพิ่มมากขึ้น

เมื่อฉันได้พบกับใครบางคนที่อธิบายให้ฟังเกี่ยวกับอุปกรณ์
ชิ้นใหม่ที่ช่วยประหยัดเวลาได้ ฉันพยายามรวบรวมความกล้า
ที่จะถามเขาว่า ‘แล้วคุณจะใช้เวลาที่เหลือนั้นอย่างไร?’ มันเป็น

คำถามที่ดีแต่ก็อันตรายมากเช่นกัน เป็นการเตือนให้เขาอย่าลืมหินก้อนหลักที่รองรับโครงสร้างชีวิตของพวกเขาไว้ และดูเหมือนว่าเวลาจะหลุดลอยจากมือ ของคุณไปเร็วขึ้นทุกทีๆ คุณจะอย่างไร? คุณซื้ออุปกรณ์ที่ช่วยประหยัดเวลามาใช้ แต่เวลายังคงจากคุณไปเร็วขึ้นอยู่ดี บังคับให้คุณจำเป็นต้องหาเงินมาเพื่อซื้ออะไรก็ตามที่มีแนวคิดในการประหยัดเวลาเพิ่มขึ้นอีก

ฉันเริ่มคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ในช่วงวัยสามสิบต้นๆ ตอนนั้นฉันมีลูกเล็กๆ สามคนกับงานที่น่าตื่นเต้น เวลาในแต่ละวันช่างผ่านไปอย่างเร่งรีบเร็วขึ้นๆ กว่าเดิม ฉันเคยคุยกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งฉันคิดว่าดูค่อนข้างจะสูงวัยในขณะนั้นแต่เธอคงจะมีอายุประมาณห้าสิบนิดๆ ฉันพยายามอธิบายอย่างไม่ค่อยมั่นใจถึงความรู้สึกกังวล ที่รู้สึกว่าการกำลังตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ค่อยจะทัน เธอเพียงแค่ว่า “ถ้าคุณรู้สึกอย่างนั้น เมื่อคุณมีอายุเท่านี้ลองคอยดูต่อไปสิเมื่อคุณมีอายุมากขึ้น!” ฉันไม่เคยลืมคำพูดนั้นเลย เพราะเธอพูดได้แทงใจดำฉันจริงๆ!

สิ่งหนึ่งที่นักวิทยาศาสตร์ทุกคนจะต้องเรียนรู้คือการคิดอย่างมีเหตุผล ถ้าการสังเกตของเพื่อนสูงวัยของฉันเป็นความจริงส่วนใหญ่แล้วละก็ความเร่งของเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วซึ่งฉันเพิ่งจะเริ่มสังเกตเห็นคงจะไม่มีวันลดน้อยถอยลงไปได้ นั่นน่าจะหมายความว่าชีวิตฉันคงจบลงเร็วเกินกว่าที่ฉันอยากให้เป็น เพราะฉันยังมีความสุขกับการใช้ชีวิตมากเหลือเกิน

ขอเวลานอก

เมื่อเมล็ดพันธุ์แห่งความคิดได้รับการหว่านลงเป็นที่เรียบร้อย ฉันค่อยๆ เริ่มต้น โครงการส่วนตัวที่จะ ‘หยุดเวลา’ ฉันทดลองวิธีการหนึ่งซึ่งปรากฏว่าได้ผลดีทีเดียว : แทนที่จะเร่งรีบทำโน่นทำนี่อย่างกับหนูถีบจักรอยู่ตลอดเวลา ฉันจะไม่ทำอะไรเลย ในระยะเวลาที่กำหนดไว้ อันที่จริงแล้วก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ทำอะไรเลยหรอก สำหรับคนอย่างฉันแล้ว ถึงอย่างไรก็ยังมีบางอย่างให้ทำอยู่เสมอๆ

นี่คือสิ่งที่ฉันทำ : อยู่ดีๆ ฉันก็ตัดสินใจวางงานนานเกือบสองเดือนหลังคริสต์มาส ขณะนั้นยังไม่มีใครทำการ ‘ขอเวลานอก’ กันในประเทศสวีเดน แต่เวลานั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ต้องการจะทำให้สำเร็จ ฉันไม่ได้เจ็บป่วยหรือเครียดหรือมีความจำเป็นใดๆ ที่ทำให้ต้องหยุดพัก ฉันแค่อยากหยุดเวลา

ในระหว่างสัปดาห์แรกฉันยุ่งอยู่กับการทำความสะอาดห้องใต้หลังคาและขัดพื้นด้วยกระดาษทราย แต่ใจฉันเริ่มรู้สึกเย็นลงในเวลาต่อมา สิ่งสำคัญคือฉันจะอยู่แต่ที่บ้านเท่านั้น ความคิดของฉันคือต้องการรอและคอยดู ไม่ใช่ออกเดินทางหรือมองหาที่จะทำสิ่งอื่น ความรู้สึกที่ว่าเวลาช่างยาวนานจนไม่รู้จะจับสั้นค่อยๆ กลับมาอีกครั้งหนึ่ง ความตื่นตระหนกว่า ‘ฉันจะต้องทำอะไรต่อไป ฉันลืมอะไรไปหรือเปล่า?’ และความ วิตกจริตว่า ‘แต่นั้นมันไม่สำคัญ ไม่มีประโยชน์ที่จะทำอย่างนั้น แล้วมันจะเป็นอะไรไหม?’ ค่อยๆ จางหายไปทีละน้อย

เมื่อมองย้อนกลับไป ฉันคิดว่าเวลาดูเหมือนจะไม่เคยเคลื่อนผ่านไปเร็วเท่ากับเมื่อก่อนหน้าที่ฉันได้ขอเวลานอกอีกเลย กุศโลบายนี้อาจจะใช้ได้ผลมากกว่าหนึ่งครั้งก็ได้ ถ้าฉันรู้สึกว่าจะตัวเองเหมือนกับหนูถีบจักรอีกเมื่อใด ฉันจะทำอย่างนี้ซ้ำอีกและหวังว่าจะกลับคืนสู่ชีวิตตามปกติที่สอดคล้องกับการเคลื่อนที่ของคลื่นเวลาได้ดีกว่าเดิม ฉันยังคงขอเวลานอกอยู่แต่เพียงแค่วะยะเวลาสั้นๆ แน่หนอนว่านั่นไม่ได้หมายความว่าชีวิต ของฉันจะดำเนินไปได้อย่างราบรื่นเสมอไป เมื่อใดที่อะไรๆ ดูจะรุนแรงเขม็งเกลียวขึ้น ฉันรู้ว่าสิ่งที่ควรทำคือการถอนตัวออกมาเพื่อจะได้หายใจให้คล่องขึ้น ก่อนที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ฉันยังคงวิ่งถีบจักรต่อไปแต่มันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน เมื่อรู้ว่า มันจะไม่ต้องหมุนอยู่อย่างนั้นตลอดไป - 'ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ฉันจะออกไปจากที่นี่ให้ได้!'

โดยส่วนลึกแล้วฉันรู้ว่าฉันมีเวลามากมาย บางครั้งมันทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิด เพราะมีคนจำนวนมากที่รู้จักฉันดีและแม้แต่คนแปลกหน้าต่างตั้งคำถามกับฉัน คำถามที่มุ่งความสนใจอยากรู้เกี่ยวกับเวลาว่างของฉัน ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วพวกเขาจะกำลังถามตัวเองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาเองกับเวลาจะเป็นไปได้อย่างไรที่จะมีเวลาอย่างเหลือเฟือ? จะทำได้อย่างไร?

ไม่มีคำตอบใดที่ใช่ชัดเจนไปอย่างเด็ดขาด

ต่อไปฉันจะกล่าวโดยย่อถึงความคิดดีๆ บางอย่างเกี่ยวกับการควบคุมเวลาให้คุณได้ทดลองดู ก่อนอื่นเป็นเรื่องสำคัญมาก

ที่ฉันต้องขอเตือนว่าความสัมพันธ์ของคุณกับเวลาเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลและมีความแตกต่างกันไป เราไม่สามารถกำหนดตายตัวลงไปว่าวิธีการใดที่จะทำให้คุณเปลี่ยนแปลงไปได้ในทันทีในบริบทของการบริหารเวลา เมื่อคุณยอมรับว่ามีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง คุณต้องยอมรับด้วยถึงความจำเป็น ที่จะต้องพิจารณาการทำงานของจิตใจของคุณเองอย่างละเอียดถี่ถ้วนและบ่อยๆ ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อกระตุ้นความรู้สึกของคุณต่อการให้ความสนใจในตัวเอง เช่นเดียวกับที่ Eyvind Johnson เขียนนวนิยายยอดเยี่ยมของเขาเกี่ยวกับนักปรัชญาที่ชื่อ Krilon เรื่องราวเหล่านั้นมีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์ของเขาในเรื่องความสำคัญของการสนทนาทั้งภายในและภายนอก*

ฉันชอบวิธีการอภิปรายกันของนักปรัชญา การโต้เถียงต่างดำเนินไปตามทางของมัน แต่สุดท้ายแล้วจะวกกลับมาที่จุดจุดหนึ่งจากมุมที่ต่างกันและในเวลาต่างกันนี้เอง เป็นวิธีที่ทำให้เราได้เรียนรู้การเรียนไม่ใช่การหาคำตอบที่ชี้ชัดลงไปอย่างเด็ดขาด หรือการทำในสิ่งเดิมซ้ำๆ แต่เป็นการค้นหาเกี่ยวกับวิธีการที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะหรือ อาจจะไม่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่เหมือนกันก็ได้ เจกเช่นเดียวกันแม้ว่าจะเป็นไปได้ในการจัดการกับเรื่องความสัมพันธ์

* Eyvind Johnson (ค.ศ.1900-1976) นักเขียนชาวสวีเดนและผู้ได้รับรางวัลโนเบลร่วมประจำปี ค.ศ.1974 ในสาขาวรรณกรรม มีผลงานเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นมากกว่า 40 เรื่อง รวมถึงนวนิยายไตรภาคชุด Krilon ซึ่งเขียนขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 1942-1944 (The Krilon Circle, Krilon's Journey และ Krilon Himself)

ของใครก็ตามที่มีกับเวลาได้อย่างเด็ดขาด แต่มันอาจเป็นแนวทางสำคัญที่จะทำให้เราได้เรียนรู้และรับทราบเกี่ยวกับสัญญาณบอกเหตุว่าเวลากำลังสร้างปัญหาให้แก่เรา เมื่อคุณตกอยู่ในวังวนของเวลา ย่อมเป็นสิ่งที่ดีถ้าคุณจะมีกลิ่นเม็ดสักหนึ่ง หรือสองอย่างพร้อมไว้ที่จะจัดการกับมันสิ่งที่ดีที่สุดคือความสามารถหัวเราะขบขันตัวเองได้ เสียงหัวเราะจะช่วยคุณได้เสมอ

เวลาว่าง

เป็นเรื่องเหลวไหลจริงๆ ที่ใครจะบอกว่ามีเวลาอย่างไรเพื่อตลอดเวลาพอๆ กับการยืนยันว่าไม่มีเวลาอยู่เสมอ ไม่ว่าคุณจะเป็นคนกลุ่มใดก็ตาม หลังจากที่คุณเริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับเวลาในมุมมองใหม่แล้ว คุณจะพบว่าการจัดลำดับความสำคัญของคุณเปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านกิจกรรมต่างๆ และการแบ่งสรรเวลา ถ้าบันทึกช่วยจำของคุณ เต็มไปด้วยรายการนัดหมายและคำเตือนมากมาย คุณอาจจะเริ่มตระหนักได้ดีขึ้นว่า รายการส่วนหนึ่งมักจะทำให้บางรายการถูกยกเลิกไป ซึ่งจะทำให้ได้โดยการจัดลำดับความสำคัญและจัดลำดับความสำคัญซ้ำอีกเท่านั้น หากคุณต้องการให้ตัวเองเป็นอิสระจากการถูกเวลากดขี่คุณได้อย่างสิ้นเชิง คำตอบส่วนหนึ่งก็คือการจัดลำดับความสำคัญ คุณจะต้องรู้จักเลือกทำเฉพาะสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ เพื่อที่คุณจะได้มีเวลาทำในสิ่งที่คุณพึงพอใจ จัดระบบชีวิตของคุณเสียใหม่เพื่อให้คุณมีทางเลือกสำหรับเวลาว่างบ้าง เปิดโอกาสให้กับสิ่งใหม่ๆ ที่คุณคิดและที่คุณทำการ

เปลี่ยนแปลงเช่นนั้นจำเป็นต้องอาศัยเวลาที่ว่าง และผู้คนรอบข้าง
ที่เข้าใจคุณ เหนือสิ่งอื่นใดคุณต้องไม่ปล่อยให้จิตใจของตัวเอง
ไขว่เขวด้วยการยอมให้สิ่งรบกวนเล็กๆ น้อยๆ เข้ามาครอบงำชีวิต
ของคุณ

การเลี้ยงลูกบอลหลายๆ ลูกกลางอากาศไม่ได้หมายความว่า
คุณจะต้องจับมันเอาไว้ทุกลูกในเวลาเดียวกัน คุณจำเป็นต้องมี
ช่วงเวลาที่สงบนิ่ง เพื่อที่คุณจะได้รับลูกบอลทีละลูก แน่แน่นอนว่า
คุณจะโยนลูกบอลขึ้นไปในอากาศเรียงตามลำดับที่คุณเห็นว่า
เหมาะสมในขณะนั้น แต่อย่าโยนลูกบอลมากจนเกินไป แต่ละบุคคล
จะต้องตัดสินใจเองว่า ลูกบอลจะถือว่ามากเกินไป โดยส่วนตัวแล้ว
ฉันสามารถจัดการกับลูกบอลได้หลายลูกทีเดียวแต่ฉันรู้ว่าเมื่อใด
ที่ฉันจะรับมือกับมันไม่ไหวในทันทีหากมีลูกบอลเพิ่มขึ้นอีกเพียง
ลูกเดียว เมื่อนั้นฉันจะสูญเสียความสามารถในการควบคุมทั้งหมด
และทำลูกบอลลูกสุดท้าย หลุดมือไปแม้ว่าฉันจะพยายามอย่างมาก
สักเพียงใด สัญญาณแรกที่บอกว่าฉันกำลังพยายามมากเกินไป
ก็คือเมื่อช่วงห่างระหว่างความคิดกับการกระทำอยู่ไกลกันยิ่งขึ้น
เนื่องจากฉันเพิ่มจำนวนลูกบอลมากขึ้นเรื่อยๆ

เซ็นเซอร์ในความหลากหลาย

เคยมีอยู่บางครั้งที่ฉันทักท้วงเอาเองว่าการมีอายุมากขึ้น คงจะ
เหมือนกับการไหลลอดผ่านช่องของรูปทรงกรวยที่แคบลงไป
อย่างรวดเร็ว ชีวิตคงจะมีข้อจำกัดและซ้ำซากจำเจมากขึ้น จาก

ประสบการณ์ของฉันจนถึงปัจจุบัน ฉันสามารถสรุปได้เลยว่าฉันคิดผิดอย่างสิ้นเชิง ไม่มีใครบอกฉันเลยตอนที่ฉันยังอายุน้อยอยู่ตอนนี้ฉันจึงรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของฉันที่จะบอกให้ทุกคนได้รู้ว่าความน่าตื่นเต้นของการมีชีวิตอยู่ไม่จำเป็นต้องลดน้อยถอยลงไปเมื่อมีอายุมากขึ้น ในทางตรงกันข้ามบ่อยครั้งที่ประสบการณ์ของคนเราจะเด่นชัดมากยิ่งขึ้นเมื่อมีอายุมากขึ้น เหตุผลส่วนหนึ่งเชื่อได้ว่าเป็นเพราะเมื่อเราผ่านชีวิตมามากเท่าใด เราก็จะสามารถเชื่อมโยงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องเข้ากับเหตุการณ์ใหม่ๆ ที่เราพบเจอได้ดียิ่งขึ้น ฉันรู้ว่าเมื่อสามสิบปีที่แล้วฉันยังคงไม่พร้อมที่จะรับรู้ในหลายๆ เรื่อง อย่างเช่น ต้นหญ้าในสายตาของคนส่วนใหญ่ ก็คือต้นไม้สีเขียวๆ แต่สำหรับนักพฤกษศาสตร์แล้ว ต้นหญ้ายังแบ่งออกได้เป็นอีกหลายร้อยสายพันธุ์ที่แตกต่างกัน การให้ความสนใจระยะยาวในเรื่องของดนตรี นักฟังเรียนรู้ที่จะเพลิดเพลินไปกับการฟังเสียงเครื่องดนตรีทั้งวง ในขณะที่เดียวกันก็เพลิดเพลินไปกับเสียงของเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นด้วย การเปรียบเทียบในรายละเอียดระหว่างแต่ละส่วนประกอบที่ต่างกันกลายเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ ซึ่งช่วยทำให้ประสบการณ์ทั้งหมดนั้นมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เกลียวแห่งความบันเทิง และการเรียนรู้จะบิดตัวไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน - แน่ใจว่าจนกว่าความเบื่อหน่ายจะแทรกเข้ามาแทนที่

เช่นเดียวกับผู้สูงอายุคนอื่นๆ ฉันพบว่าแก่นแท้ของความมั่นใจในตนเองได้ก่อตัวขึ้นภายในตัวฉัน ฉันกล้าที่จะทำรู้สึก

ทดลองและหาประสบการณ์ ซึ่งหมายความว่าขอบเขตภายในจิตใจของฉันกำลังแผ่ขยายขึ้นมากพอๆ กับเมื่อครั้งที่ฉันยังมีอายุน้อยหรืออาจจะมากกว่าตอนนั้นก็เป็นได้ ฉันรู้สึกว่าการไหลลุดผ่านกรวยที่ว่ามันกลับตรงกันข้าม จากที่ฉันคิดไว้ในตอนแรก แต่เป็นการไหลไปสู่ช่องว่างที่กว้างกว่าเดิม

บางครั้งฉันรู้สึกแปลกใจที่ฉันจำเรื่องราวในช่วงที่ชีวิตดำเนินไปด้วยดีแทบไม่ค่อยได้เลย เมื่อทุกอย่างราบรื่นดี สิ่งที่คุณเหลืออยู่มีเพียงความรู้สึกของความเป็นสุขเท่านั้นเอง เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ดีในตัวของฉันเองอยู่แล้ว แต่มันกลับรบกวนจิตใจฉันอยู่บ้าง ความทรงจำที่ชัดเจนที่สุดของฉันคือเหตุการณ์แห่งความทุกข์ยาก ไม่ใช่ว่าฉันจะชอบย่ำคิด อยู่กับปัญหาในอดีตหรือและฉันแทบจะจดจำในส่วนของคุณรู้สึกคับข้องใจไม่ได้เลยด้วยซ้ำ นับว่าเป็นโชคดีของฉันที่ดูเหมือนว่าฉันจะไม่เคยรู้จักกับความขมขื่นเลย สิ่งที่คุณมองเห็นคุณค่าคือความรู้สึกในเรื่องของความอดทนและการเผชิญหน้าต่อสู้กับสิ่งที่ยากลำบากต่างหาก มันทำให้ฉันเกิดความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับเวลาด้วย

กิจกรรมสอดแทรก

การพยายามสอดแทรกกิจกรรมและเพิ่มช่วงเวลาของการไม่ทำอะไรเลยมีทั้งข้อดี และข้อเสีย คุณสมบัติขั้นต้นคือคุณต้องสามารถทนกับความเครียดที่ทำให้รำคาญใจอยู่บ่อยๆ เมื่อไม่

สามารถทำอะไรให้เป็นขึ้นเป็นอันได้เนื่องจากต้องย้ายจากกิจกรรมหนึ่งไปทำอีกกิจกรรมหนึ่ง

ข้อดี : มันเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผน ‘การคิดต้องใช้เวลา’ (บทที่ 5) ที่ว่าบางครั้ง เป็นเรื่องจำเป็นที่เราจะต้องรู้สึกเกี่ยวกับการใช้ความคิดติดต่อกันเป็นลูกโซ่ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ความคิดนั้นสูงส่งออกมาภายใต้อิทธิพลของกระบวนการทางจิตในระดับที่ลึกลงไป ซึ่งเราแทบจะไม่อาจควบคุมได้ เป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดความคิดใหม่ขึ้นตลอดเวลาการใช้ความคิดซ้ำๆ เป็นเรื่องจำเป็น และอาจเป็นการดีถ้าเราจะหยุดพักหรือทำอย่างอื่นที่แตกต่างออกไปบ้างในระหว่างที่เราทำเช่นนั้น

ข้อเสีย : กิจกรรมสอดแทรกอาจเป็นสาเหตุให้เกิดการหยุดพักที่ยาวนานจน ไม่ได้สัดส่วนในขณะที่คุณสลัดจากความคิดอย่างหนึ่งและหันไปใช้ความคิดในอีกเรื่อง มันอาจจะต้องใช้เวลานานเกินไปกว่าที่คุณจะตั้งหลักและเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้งในการทำอะไรที่เป็นประโยชน์ ฉะนั้นจะเขียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหานี้ภายใต้หัวข้อ ‘เวลา เตรียมความพร้อม’ (บทที่ 3)

ข้อดี : คุณจะหลีกเลี่ยงจากความซ้ำซากน่าเบื่อหน่ายได้

ข้อเสีย : การทำกิจกรรมที่หลากหลายเกินไปอาจทำให้คุณจัดลำดับความสำคัญสำหรับบางสิ่งผิดไปได้ ยกตัวอย่างเช่น คุณอาจจะชอบทำกิจกรรมที่ง่ายและรวดเร็ว ซึ่งให้ผลตอบแทนได้ในระยะเวลาสั้นๆ มากกว่ากิจกรรมที่ยากกว่า ซึ่งอาจจะให้ทั้งความสนุกสนานและเป็นประโยชน์มากกว่าในระยะยาว

หยุดนิ่งอยู่กับที่และเคลื่อนที่ต่อไป

การหยุดนิ่งและการเคลื่อนที่มีลักษณะเด่นที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นจริงสำหรับทั้งมนุษย์และสสาร ลองพิจารณาขวดโหลใส่น้ำเชื่อม : คุณจะรู้เกี่ยวกับน้ำเชื่อมได้มากน้อยแค่ไหนหากไม่เอียงขวดโหลไปนั้น? บางทีอาจทำได้แค่การสังเกตดูสีและลองชิมรสชาติของมัน แต่น้ำเชื่อมมีลักษณะกึ่งแข็งกึ่งเหลว เป็นการยากที่จะตรวจสอบความเหลวของมัน ได้จนกว่าคุณจะเอียงขวดโหลให้นอนลงด้านข้างเสียก่อน คุณจึงจะสามารถสังเกตดูคุณสมบัติในการเคลื่อนที่ของมัน

คุณสมบัติของการเคลื่อนที่จะไม่ปรากฏให้เห็นในสภาวะที่หยุดนิ่ง คล้ายกับการค้นพบบุคลิกภาพใหม่ในตัวของคนบางคนในลักษณะที่ไม่อยู่หนึ่งเฉย ซึ่งก่อนหน้านี้คุณเคยรู้จักเขาแต่เพียงในลักษณะที่สงบเงียบ ผู้ที่ร่วมนั่งรับไออุ่นจากแคมป์ไฟกับคุณในป่าเป็นใครบางคนที่ช่างแตกต่างเหลือเกินจากเพื่อนร่วมงานที่คุณพบเป็นประจำใน ชีวิตเมืองหลวงที่แสนเร่งรีบของคุณ ไม่น่าแปลกใจเลยที่คุณลักษณะซึ่งระบุไว้ในโฆษณารับสมัครงานในปัจจุบันนี้จึงเปลี่ยนไป ในอดีตพวกเขาจะมุ่งเน้นที่คุณลักษณะที่คงที่ เช่น ความน่าเชื่อถือ และความเพียรพยายาม แต่เดี๋ยวนี้สิ่งที่สำคัญกลับเป็นความคิดสร้างสรรค์ ความไวต่อความรู้สึกของผู้อื่น และความคิดริเริ่ม

ปัจจุบันกาล

ในอดีตนั้นเรารู้กันว่าเวลาเป็นอำนาจเหนือสิ่งอื่นใดในธรรมชาติ กฎข้อนี้เป็น แนวทางที่ดีเยี่ยมในการป้องกันการเกิดเหตุการณ์ ยุ่งเหยิงต่างๆ ปัจจุบันนี้ดูเหมือนว่าหน้าที่ของเวลาในการสร้างความ เป็นระเบียบเรียบร้อยได้ถูกแทนที่ด้วยความต้องการที่จะ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเกือบจะพร้อมๆ กัน แรงกดดันที่มองไม่เห็น ซึ่งเป็นตัวแบ่งแยกระหว่างภาวะชั่วคราวและความคงทนถาวร ได้สูญเสี่ยวอำนาจนั้นไปเสียแล้ว เมื่อแรงกดดันนี้ เกิดการปะทะกับการ ประดิษฐ์คิดค้นและการวิจัยที่ได้รับความนิยมแต่ทว่าไร้ ความมั่นคง ความพยายามของเราที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต ข้างหน้าดูจะไม่มีความหมายอีกต่อไป เพราะว่าจริงๆ แล้วระยะห่างนั้น ดูเหมือนจะสั้นเหลือเกิน

ความใกล้เข้ามาทุกทีของอนาคตทำให้เรารู้สึกกลัวบ้างไหม? ใช่แล้ว คงจะเป็นเช่นนั้น แต่มันก็น่าที่งอยู่เหมือนกันที่จะมีชีวิต อยู่เพียงแค่นี้ในปัจจุบัน ในเมื่อประสบการณ์ที่เป็นไปได้เกือบ ทุกอย่างเปิดกว้างรอคุณอยู่แล้ว เวลาของคุณไม่ใช่เป็นเพียงเวลา ที่คุณแบ่งสรรไว้เท่านั้น แต่เป็นช่วงเวลาที่คุณได้รับมาเพื่อแสวงหา ประโยชน์จากปัจจุบันกาล

ปัจจุบันกาลเป็นแนวความคิดที่สำคัญ จริงอยู่ที่คุณไม่ได้รู้จัก กับคนทุกคนที่คุณอยากจะพบ แต่โดยหลักการแล้วไม่มีอะไรที่จะ หยุดยั้งคุณจากการดำเนินการอย่างไรก็ได้เพื่อพูดคุยกับมนุษย์ ทุกคนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งคุณชื่นชอบ

แน่นอนว่ามันเป็นไปได้ที่จะพูดคุยกับคนที่ไม่มีชีวิตอีกต่อไป หรือว่ายังไม่เกิด ตัวอย่างของผลพวงที่จะเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ร่วมสมัยสามารถพบเห็นได้ในกรณีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าประเทศหนึ่งทำลายอีกประเทศหนึ่งโดยการ ชูว่าความขัดแย้งนั้นจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขในทันที มิฉะนั้นจะ ทำการลดปริมาณน้ำดื่ม น้ำใช้ของประเทศเพื่อนบ้านดังกล่าว เมื่อการบริหารอย่างไม่ถูกต้องไม่ว่าจะโดยใครและที่ไหนก็ตาม จะส่งผลให้เกิดอันตรายต่อปริมาณน้ำสำหรับคนรุ่นต่อไปในอนาคต จึงไม่มีความจำเป็นอย่างปัจจุบันทันด่วนที่จะต้องลงมือกระทำการ ใดๆ ซึ่งหมายถึงการผัดผ่อนเวลา ในการตอบโต้กับแหล่งที่สร้าง ปัญหา นั้น การเจรจาจึงไม่เกิดขึ้นระหว่างคู่กรณีทั้งสองฝ่าย คือผู้สร้างปัญหาและผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อ

สัณญาณที่บอกให้คุณรู้ว่า

เวลาคือทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของคุณ

ความสำคัญของเวลาจะมีความเด่นชัดมากที่สุดในเรื่องของการเกิดและการตาย ชีวิตเล็กๆ ที่เกิดขึ้นใหม่มีเวลาทั้งหมด รอคอยพวกเขาอยู่ เด็กยังเป็นส่วนที่แนบท้ายเข้ากับเวลาส่วนใหญ่ของคุณอีกด้วย เมื่อใครสักคนตายลง การใช้เวลาของคุณร่วมกับคนที่ตายไปแล้วเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้อีกต่อไป ณ ช่วงเวลาแห่งการตระหนักรู้ที่ตนเอง ความคิดต่างๆ เกี่ยวกับการจัดสรรเวลาของตัวเองของคุณเองจากจำนวน 30,000 วันและคืนนี้อาจทำให้คุณรู้สึกทั้งโศกเศร้า

และเป็นเรื่องที่เฉพาะตัวอย่างมาก เรากล้าไหมที่จะเผชิญหน้ากับคำถามสำคัญเหล่านั้น? ความไม่ยึดติดกับสถานที่หรือบุคคลนั้นไม่ได้เป็นเพียง แค่คุณลักษณะอย่างหนึ่งทางจิตวิทยาหรือทางสังคมเท่านั้น ยังมีความไม่ยึดติดกับปัจจุบันอีกด้วย แต่ความคิดเช่นนี้เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ในทางปฏิบัติ

ชีวิตประจำวันของเราเต็มไปด้วยเหตุการณ์ บุคคล และสถานที่ บางครั้งเราอ้างว่าเรามีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบัน หรืออย่างน้อยก็ต้องการที่จะอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น แต่อ่านาจนควบคุมปัจจุบันของคุณจะมีน้อยมากจนแทบไม่มีเลย หากคุณไม่รู้ว่าคุณคาดหวังจะทำอะไรในเดือนหน้าความคาดหวังเล็กๆ น้อยๆ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับอดีตและความสามารถเข้าถึงความทรงจำของเรา ดังนั้นอดีต ปัจจุบัน และอนาคตจึงเป็นแกนความคิดหลักในการเคลื่อนที่ไปในชีวิตของคนเรา

เป้าหมายของฉันในการเขียนหนังสือเล่มนี้คือการทำให้คุณรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เกี่ยวกับเวลาและเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นเกี่ยวกับหน้าที่พิเศษของมัน ฉันอยากให้คุณให้ความสนใจต่อเวลาในมิติที่พิเศษสุดแม้ในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เป็นความจริงที่ว่า 'เวลาคือทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดของคุณ' แต่คุณอาจจะมองว่าเวลาคือ แหล่งที่มาของความปีติยินดีหรือเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความคิดหรือเป็นการบีบคั้นหรือเป็นความท้าทาย - นั่นแล้วแต่คุณ

